

Versos de febrer 2023

En aquest món no tot rutlla
com ens havíem pensat:
A EUA, ho demostren
els darrers fets que han passat
quan hem vist la policia
cometent assassinat
tot apallissant un negre
fins que l'home s'ha acabat;
i aquí, ho vam veure un octubre
que anàvem il·lusionats
a ficar el vot a les urnes,
amb anhels de llibertat.
I fins i tot la natura
ja se'ns ha ben trastocat:
la pluja ja «no sap ploure»
i si ho fa és sobre mullat.
Bé que ho deia la padrina
de Joan Manel Serrat
al seu ramat de gallines:
«El món està capgirat!»

Ens governa qui governa
perquè el poble l'ha triat
i això vol molta cintura

i responsabilitat,
oi més d'ençà que el divorci
amb Junts s'hagi consumat
i la taula de diàleg
sigui un somni evaporat.

¿Què té d'estrany, a hores d'ara,
que per seguir amb el mandat
i fer quadrar els pressupostos
Esquerra s'hagi empassat
un gripau com una casa:
el Quart Cinturó aturat,
que segons deien fa uns dies
fer-lo era un disbarat,
com també ho era el projecte
Hard Rock Park anomenat
i tota la gran reforma
de l'aeroport del Prat?
Així rutlla el joc polític
i de mitja humanitat,
a més, tal com diu la dita:
que ningú no digui blat
fins que a dins del sac no sigui
ben ficat i ben lligat.
El PSOE, «el puto amo»,
a la muda ens ha posat.
Som sols una autonomia
amb un gloriós passat
i ho serem, si no fan pinya
tots els nostres diputats,
els nostres 74
que tenim mig barallats
per no haver d'anar per feina.
Queda més que demostrat.